

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/23/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7214231449
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Cakoci
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7214231449.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Cakociho a členov senátu JUDr. Petra Tutka a JUDr. Adriany Murínovej v spore žalobkyne N. Š., G.. XX.XX.XXXX, K. Z. C., I. XX, zastúpenej JUDr. Jánom Bodnárom, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v Košiciach, Žriedlova 3, proti žalovanému P. P., G.. XX.XX.XXXX, K. Z. C., M. XX, o zaplatenie 4.400,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 31.10.2017 č.k. 25C/352/2015-139 jednohlasne takto

rozhodol:

M e n í rozsudok v zamietavom výroku do sumy 3.520,- eur tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi 3.250,- eur s 5,05% ročným úrokom z omeškania od 03.12.2014 do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcom zamietavom výroku rozsudok p o t v r d z u j e.

Žalobkyňi p r i z n á v a náhradu trov konania v rozsahu 46,36%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal plnú náhradu trov konania.

2. Týmto rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol o nároku žalobkyne na zaplatenie sumy 4.400,- eur spolu s úrokom z omeškania, ktorého sa voči žalovanému domáhala titulom náhrady škody, ktorú jej žalovaný spôsobil tým, že jej odmietol odovzdať kľúče od ich spoločného bytu a takto jej zabránil vstupe do bytu v období od 01.12.2010 do 10.05.2011. Z tohto dôvodu bola žalobkyňa nútená prenajať si iný byt, za ktorý uhradila nájom v celkovej sume 4.400,- eur. Základ svojho nároku žalobkyňa odvodzovala od skutočností, že žalovaný bol za uvedený skutok právoplatne uznaný vinným v trestnom konaní.

3. Rozsudok odôvodnil súd prvej inštancie tým, že na základe vykonaného dokazovania uzavrel, že , žalobkyňa v konaní predložila rozsudok Okresného súdu Košice II č.k. 4T 39/2013 zo dňa 10.2.2014, ktorým bol žalovaný uznaný vinným, že v C. G. F. M. Č.. XX dňa 1.12.2010 odmietal svojej bývalej manželke - v tomto konaní žalobkyňi odovzdať kľúče od ich spoločného K. Č.. X na uvedenej adrese a bránil jej vstupe doň, čím spáchal prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytového priestoru podľa § 218 ods. 1, ods. 3 písm.a/ Trestného zákona. Uznesením Okresného súdu Košice II č.k. 36C/137/2010-18 právoplatným dňa 22.3.2011 bola žalovanému uložená povinnosť odovzdať žalobkyňi kľúče od vstupných dverí bytu č. X G. M. XX Z. C.. Z oznámenia Exekútorského úradu v Košiciach, zo dňa 30.1.2012 adresovanému Obvodnému oddeleniu Policajného zboru Košice - Západ vyplýva, že kľúče od K. Č.. X G. M. XX Z. C. boli povinnému - v tomto konaní žalovanému,

odňaté pri výkone dňa 10.5.2011 a odovzdané oprávnenej - v tomto konaní žalobkyni až dňa 29.11.2011, nakoľko povinný podal v exekučnom konaní námietky. Po obdržaní uznesenia o námietkach povinného a ich zamietnutí bola oprávnená exekútorským úradom vyzvaná k prevzatiu kľúčov. Rozsudkom Okresného súdu Košice II č.k. 4T 39/2013 bol žalovaný uznaný vinným za to, že odmietol bývalej manželke - žalobkyni odovzdať kľúč od ich spoločného bytu č. X G. M. XX Z. C. aj napriek uzneseniu Okresného súdu Košice II sp.zn. 36C/137/2010-18, čím spáchal prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1,3 písm. a/ Trestného poriadku, pričom žalobkyňa bola predmetným rozsudkom odkázaná ako poškodená s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Žalobkyňa v konaní predložila príjmové pokladničné doklady, z ktorých vyplýva, že táto uhradila B. C. C. nájomné po 440,- eur v mesiaci január 2011, február 2011, za marec 2011, apríl 2011, máj 2011, jún 2011, júl 2011 a august 2011. Z obsahu zápisnice o výsluchu svedka - poškodenej - žalobkyne v tomto konaní zo dňa 31.10.2011 v rámci trestného konania v prípravnom konaní vyvodil, že žalobkyňa pred začatím výsluchu vyhlásila, že bola riadne poučená podľa § 46 a 48 Trestného poriadku a uviedla, že sa pripája k trestnému stíhaniu a uplatňuje si nárok na náhradu škody. Zároveň podľa zápisnice o výsluchu žalobkyne ako poškodenej v trestnom konaní vedenom proti žalovanému zo dňa 22.06.2012 žalobkyňa prehlásila, že bola poučená podľa § 46 a 48 Trestného poriadku a uviedla, že sa pripája k trestnému stíhaniu a uplatňuje si nárok na náhradu škody. Podľa obsahu trestného spisu sp.zn. 4T/39/2013 vedenom na Okresnom súde Košice II žalobkyňa v prípravnom konaní v rámci výsluchu dňa 31.10.2011 si uplatnila nárok na náhradu škody a zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 10.02.2014 vyplýva, že žalobkyňa ako poškodená v trestnom konaní si uplatnila náhradu škody tak ako si ju uplatnila v prípravnom konaní, kde ju bližšie nevedela špecifikovať. Z obsahu trestného spisu súd prvej inštancie vyvodil, že žalobkyňa v rámci celého trestného konania ako poškodená bližšie nešpecifikovala uplatnenú škodu voči žalovanému. Podľa oznámenia OOPZ v Košiciach zo dňa 29.06.2017 žalobkyňa podľa protokolu o vyšetrovacom spise č. Č.:U.-C.-XXXX bola v procesnom postavení poškodenej poučená v súlade s ust. § 46 ods. 3 Trestného poriadku o práve uplatniť si škodu v trestnom konaní voči žalovanému, nakoľko je to obligatórna súčasť poučenia pri realizácii procesného úkonu výsluchu.

4. Na základe toho súd prvej inštancie citujúc aj obsah zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bol zrušený predchádzajúci zamietavý rozsudok a s poukazom na ust. § 420 ods. 1 ako aj § 106 ods. 1 a 2 a § 112 Občianskeho zákonníka uzavrel, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobkyňa uhradila náklady za podnájom v období od januára 2011 do augusta 2011 vo výške po 440,- eur mesačne. Rovnako konštatoval, že mal za preukázané zavinené porušenie povinnosti žalovaného spočívajúceho v neumožnení žalobkyni vstupu do bytu účastníkov nachádzajúceho sa na M. F. Č.. XX, a to napriek skutočnosti, že v uznesení Okresného súdu Košice II č.k. 36C/137/2010 - 18 mu bola uložená povinnosť odovzdať jej kľúče od predmetného bytu, pričom žalobkyni bol znemožnený vstup do bytu za žalované obdobie až do 29.11.2011, kedy jej kľúče boli odovzdané v exekučnom konaní. Poukázal na to, že žalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Košice II č.k. 4P/39/2013 uznaný vinným za to, že odmietol bývalej manželke - žalobkyni odovzdať kľúč od ich spoločného bytu aj napriek uzneseniu Okresného súdu Košice II sp.zn. 36C/137/2010 - 18, čím spáchal prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1, 3 písm. a) Trestného zákona, pričom žalobkyňa bola týmto rozsudkom odkázaná ako poškodená s nárokom na náhradu škody na občianskoprávne konanie. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na to, že z obsahu trestného spisu Okresného súdu Košice II sp.zn. 4T/39/2013, a to konkrétne zo zápisnic o výsluchu žalobkyne ako poškodenej vyplýva, že táto bola v prípravnom konaní poučená podľa § 46 Trestného zákona v rámci výsluchu dňa 01.10.2011, ako aj 22.06.2012 a z obsahu zápisnic vyplýva, že obsah poučenia jej bol vysvetlený a poučeniu porozumela, nežiadala ďalšie vysvetlenie, pričom vyhlásila, že sa pripája k trestnému stíhaniu a uplatňuje si náhradu škody. Ďalej konštatoval, že zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 10.02.2014 vyplýva, že žalobkyňa ako poškodená v trestnom konaní si uplatnila náhradu škody tak, ako si ju uplatnila v prípravnom konaní, kde ju bližšie nevedela špecifikovať. Skutočnosť, že bola v rámci trestného konania poučená o možnosti uplatniť si náhradu škody a spôsob jej uplatnenia potvrdila aj na pojednávaní dňa 15.06.2017. Jej následné vyjadrenie o tom, že si nepamätá po nahliadnutí do zápisnice o výsluchu zo dňa 22.06.2012, či si prečítala písomné poučenie, súd považoval za irelevantné a účelové tvrdenie. Z uvedeného vyvodil, že žalobkyňa si svoj nárok v trestnom konaní neuplatnila riadne do skončenia vyšetrovania v zmysle § 46 ods. 3 Trestného zákona aj napriek zákonnému poučeniu v trestnom konaní a z jej návrhu na náhradu škody nevyplýva, z akých dôvodov a v akej výške si nárok uplatňuje a neuviedla jeho výšku aspoň v minimálnej miere, prípadne na odkaz na dokument, z ktorého by výška škody vyplývala. Mal za to, že pre prerušenie plynutia premlčacej doby v zmysle ust. § 112 OZ bolo potrebné

uplatniť nárok v trestnom konaní riadne v súlade s ust. § 46 ods. 3 Trestného poriadku. V dôvodoch rozsudku súd prvej inštancie poukázal na obsah Nálezu Ústavného súdu SR č. ÚS 122/2013. Uzavrel, že zo samotného odkazu žalobkyne ako poškodenej s jej nárokom na občianskoprávne konanie, v rozsudku Okresného súdu Košice II č.k. 4T/39/2013 nie je možné vyvodiť, že súd v trestnom konaní konštatoval riadne uplatnenie nároku na náhradu škody žalobkyňou takýto záver súdu nevyplýva ani z celého obsahu trestného spisu. Mal za to, že pri svojom rozhodovaní bol v zmysle § 193 C.s.p. viazaný rozhodnutím o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, teda nie výrokom, ktorým bol poškodený odkázaný s nárokom na náhradu škody na civilné sporové konanie. Z uvedeného vyvodil záver, že žalobkyňa neuplatnila svoj nárok riadne a včas v trestnom konaní, teda do skončenia vyšetrovania a nárok na náhradu škody za obdobie od decembra 2010 do augusta 2011 neuplatnila v dvojročnej subjektívnej premlčacej lehote, keďže žalobu na súde podala dňa 03.12.2014, pričom nárok za posledný preukázaný mesiac úhrady, teda za august 2011 mohla uplatniť najneskôr do 01.09.2013. Ďalej súd prvej inštancie napriek svojmu záveru o tom, že nárok žalobkyne je premlčaný, hodnotil jeho dôvodnosť aj s poukazom na to, že samotnou úhradou podnájmu za trojizbový byt od decembra 2010 do augusta 2011 žalobkyňa nepreukázala vznik škody z dôvodu nesprístupnenia bytu žalovaným na ulici M. Č. XX Z. C., nakoľko i v prípade, žeby tento byt užívala, bola povinná podieľať sa na úhradách zálohových platieb za plnenia spojené s užívaním bytu, ako aj poplatkov za médiá, pričom škoda jej mohla vzniknúť len uhrádzaním podnájmu nad sumu, ktorú by sa žalobkyňa bola povinná podieľať na úhrade týchto poplatkov, teda nad polovicu žalovaným uvádzaných platieb za predmetný byt BSM. Zároveň vyhodnotil výšku mesačného podnájmu 440,- eur za nedôvodne vysokú, keďže uhrádzala podnájom za trojizbový byt, teda za byt, ktorý rozsahom nezodpovedá bytu, ku ktorému mala užívacie práva, ako bezpodielová spoluvlastníčka. Keďže uvedený byt bol dvojizbový a aj tento užívala pôvodne spolu s rodičmi žalovaného.

5. Proti rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa. Táto žiadala napadnutý zamietavý rozsudok zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť a priznať náhradu trov konania. Svoje odvolanie zakladala na dôvodoch uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) C.s.p. V odvolaní uviedla, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nerešpektoval záväzný právny názor odvolacieho súdu vyslovený v uznesení zo dňa 22.03.2017, ktorým zrušil predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie. Poukázala na to, že odvolací súd v tomto uznesení vyslovil záväzný právny názor, že poškodená si svoj nárok v trestnom konaní uplatnila riadne na príslušnom orgáne a v začatom konaní aj riadne pokračovala a od uvedeného dátumu až do právoplatného rozhodnutia v trestnom konaní takto plynutie premlčacej lehoty spočívalo. Súd prvej inštancie sa od takéhoto právneho názoru odvolacieho súdu celkom zjavne odchyľil, keď svojvoľne prijal vlastné závery o plynutí premlčacej doby. V odvolaní ďalej uviedla, že svoje závery o uplynutí premlčacej doby prijal súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania, ktoré žiadna z procesných strán v konaní nenavrhol, čo predstavuje neprípustnú vlastnú iniciatívu súdu pri vykonaní dokazovania, čím došlo k narušeniu princípu rovnosti strán sporu. V ďalšej časti odvolania žalobkyňa zotrvala na svojom názore, že svoj nárok na náhradu škody si uplatnila riadne a včas. Ďalej poukázala na celkom zjavný rozpor prvého rozhodnutia súdu prvej inštancie zo dňa 19.01.2016 a napadnutého rozsudku. Vo svojom prvom rozhodnutí súd konštatoval, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobkyňi vznikol nárok na náhradu škody titulom úhrady podnájmu za obdobie, ktoré súdu preukázala, t.j. od januára do augusta 2011 po 440,- eur. Naproti tomu v napadnutom rozsudku bez toho, aby v konaní bolo vykonané akékoľvek relevantné dokazovanie, ktoré by mohlo takýto jeho záver zmeniť v bode 34. rozsudku, už preukázanie nároku na náhradu škody spochybňuje. V rozsudku nevysvetlil, z akých dôvodov pristúpil k tak závažnej zmene právneho názoru bez toho, aby v konaní bol medzičasom vykonaný relevantný dôkaz. Má za to, že takýmto postupom súdu došlo k zásahu do jej práva na spravodlivý proces. Poukázala na to, že ona vychádzajúc z prezentovaného právneho názoru súdu prvej inštancie nepovažovala za potrebné sa ďalej venovať otázke vzniku škody, keďže tu mal súd prvej inštancie za preukázanú. V napadnutom rozsudku však súd zaujal úplne opačné stanovisko, vysvetľujúc, čo ho k takejto zmene viedlo. Napadnuté rozhodnutie preto považuje za prekvapivé a adekvátne neodôvodnené.

6. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril.

7. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj konanie, ktoré mu prechádzalo postupom podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a na základe toho dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na nesprávnom právnom posúdení otázky dôvodnosti žalovaným vnesenej námietky premlčania, keď zjavne nerešpektoval záväzný právny názor odvolacieho súdu vyslovený v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení zo dňa 22.03.2017, pri

ustalovaní výšky škody zohľadnil inú peňažnú povinnosť žalovanej bez toho, aby v konaní bola zo strany žalovaného vznesená započítacia námietka, resp. vzájomný návrh a jeho závery o neprimeranej výške uplatneného nároku na náhradu škody nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní.

8. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v predmetnej veci vyslovil záväzný právny názor a to v zrušujúcom uznesení zo dňa 22.03.2017, keď konštatoval, že súd prvej inštancie sa vypořádaval v súlade s otázkou, či zo strany žalobkyne ako poškodenej v trestnom konaní došlo k účinnému uplatneniu práva nároku na náhradu škody. Mal však za to, že uplatnenie nároku žalobkyňou v trestnom konaní bolo formálne bez upresnenia dôvodu a výšky škody a teda nezodpovedalo riadne uplatnenému nároku v zmysle § 46 ods. 3 Trestného poriadku. Takýto záver je však v rozpore s rozsudkom Okresného súdu Košice II zo dňa 10.2.2014 sp. zn. 4T/39/2013, ktorým bol žalovaný P. P. uznaný vinným z prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1, 3 písm. a/ Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní dvoch mesiacov. Súčasťou výroku tohto rozsudku je aj rozhodnutie podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku, ktorým súd odkázal poškodenú Elenú Ružičkovú s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Citované zákonné ustanovenie upravuje postup súdu v trestnom konaní v prípade, ak podľa výsledku dokazovania nie je podklad na vyslovenie povinnosti o náhradu škody alebo ak by bolo treba na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného konania a predĺžilo by ho, súd odkáže poškodeného na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom. Z tohto znenia možno zároveň vyvodit' jednoznačný záver o tom, že k odkazu poškodeného na občianskoprávne súdne konanie dochádza iba v prípade, ak má súd v trestnom konaní za preukázané, že takýto nárok v trestnom konaní uplatnený bol. V inom prípade by totiž o takomto nároku ani nerozhodoval (neodkázal by poškodeného na konanie vo veciach občianskoprávných). Je teda zrejmé, že súd v trestnom konaní považoval nárok poškodenej N. P. za uplatnený. Takýto záver je aj v súlade s obsahom zápisnice o výsluchu N. P., ako poškodenej, pred Obvodným odd. PZ Košice-Západ dňa 31.10.2011, keďže z obsahu tejto zápisnice vyplýva, že poškodená sa pripojila k trestnému stíhaniu a uplatnila si nárok na náhradu škody. Aj keď je zrejmé, že takto uplatnený nárok nebol z jej strany vyšpecifikovaný, čo do výšky predstavuje táto skutočnosť vadu pri jej postupe v trestnom konaní, čo však nemožno bez ďalšieho vyhodnotiť ako záver o tom, že z jej strany nedošlo k uplatneniu nároku vo vzťahu k účinkom takéhoto uplatnenia spočívajúcim v prerušení premlčacej lehoty. Takýto záver totiž bez jasného vypořádania sa s otázkou poučenia žalobkyne ako poškodenej o tom ako má uvedenú vadu svojho uplatneného nároku odstrániť a zároveň bez toho, aby ju orgány činné v trestnom konaní na takýto postup aj vyzvali môže predstavovať jej odňatie jej práva na prístup k spravodlivosti. Na takomto závere nemôže meniť nič ani skutočnosť, že samotná zápisnica o výsluchu poškodeného obsahuje aj rozsiahle poučenia medzi nimi aj poučenia poškodeného podľa § 46 Trestného poriadku pokiaľ nie je zrejmé, že poškodený bol s celým týmto obsahom jeho procesných poučení dostatočne oboznámený a že nejde iba o zjavne formálny postup. Dôkazom takejto formálnosti je aj skutočnosť, že podľa obsahu zápisnice výsluch poškodenej bol začatý dňa 31.10.2011 o 9.15 hod. a ukončený o 9.35 hod. čo zjavne nie je dostatočným časovým úsekom v rámci ktorého by mala poškodená dostatočný časový priestor oboznámiť sa so samotným značne rozsiahlym poučením a v rámci neho zároveň aj vykonať svoju výpoveď ako poškodenej. Z obsahu trestného spisu, ani z trestného rozsudku nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali skutočnosť, že poškodená v tomto začatom trestnom konaní riadne nepokračovala.

9. Vychádzajúc z nesporných skutkových záverov súdu prvej inštancie o tom, že nárok na náhradu škody mohla žalobkyňa po prvý krát uplatniť dňa 12.1.2011 uplynula pre ňu premlčacia lehota do uplatnenia nároku v trestnom konaní (dňa 31.10.2011) v trvaní 9 mesiacov a 19 dní a spočívanie tejto lehoty sa skončilo právoplatným rozhodnutím v trestnom konaní, t.j. dňom 11.2.2014. Po tomto dátume pokračovalo plynutie premlčacej doby až do podania žaloby v prejednávanej veci, teda do dňa 3.12.2014. Od doby právoplatného rozhodnutia v trestnom konaní takto uplynula žalobkyňi ďalšia časť premlčacej lehoty v trvaní 8 mesiacov a 21 dní. Spolu takto žalobkyňi uplynula do podania žaloby celková premlčacia doba v trvaní necelých 18 mesiacov a z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa svoj nárok uplatnila v rámci tak subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej lehoty na uplatnenie nároku na náhradu škody.

10. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí zjavne tento záväzný právny názor vyslovený odvolacím súdom nerešpektoval a pri posudzovaní dôvodnosti vznesenia námietky premlčania vychádzal z iného právneho záveru, a to že žalobkyňa si ako poškodená v trestnom konaní svoj nárok na náhradu škody neuplatnila riadne. Takýmto nesprávnym postupom zároveň neprimerane zasiahol do kompetencie

trestného súdu v konaní vedenom pred Okresným súdom Košice II pod čk. 4T/39/2013. Z rozsudku tohto súdu totiž jasne vyplýva, že tento považoval nárok žalobkyne ako poškodenej za riadne uplatnený a preto ho aj pojal do výroku svojho rozsudku, keď ju ako poškodenú s týmto nárokom odkázal na konanie vo veciach občianskoprávných. Na správnosti takéhoto záveru nemení nič ani obsah Nálezu Ústavného súdu SR I. ÚS 122/2013, keďže z jeho obsahu vyplýva, že otázku účinnosti uplatnenia nároku poškodeného v trestnom konaní riešil trestný súd v konaní pod sp.zn. 1T/47/2012 a teda v rámci svojej kompetencie. V prejednávanej veci sa však o takúto situáciu nejedná, keďže v tomto prípade súd v trestnom konaní vyhodnotil nárok žalobkyne ako riadne uplatnený a teda súd prvej inštancie v rámci civilného konania nebol oprávnený uvedenú otázku hodnotiť inak. Odvolací súd zotrváva aj na svojom vyhodnotení plynutia premlčacej doby, z ktorého je zrejme, že nárok žalobkyne nie je premlčaný.

11. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie napriek svojmu právnomu názoru o premlčaní nároku vykonal dôkazy tak do jeho základu ako aj výšky a z týchto dôkazov mal za preukázané, že žalobkyňa uhradila náklady za podnájom v období od januára 2011 do augusta 2011 po 440,- eur mesačne a zároveň mal za preukázané aj zavinené porušenie povinnosti žalovaného, a to právoplatným rozhodnutím súdu v trestnom konaní, že tieto skutkové závery preukazujú dôvodnosť nároku žalobkyne do výšky 3.520,- eur (8 x 440,- eur). Odvolací súd stotožňujúc sa s týmito skutkovými závermi mal za to, že nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva iba z nesprávneho právneho posúdenia otázky premlčania a preto zamietavý výrok do výšky 3.520,- zmenil a žalobe v tejto veci vyhovel bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 388 C.s.p. V prevyšujúcej časti považuje zamietavý výrok prvoinštančného rozsudku za vecne správny a preto ho v tejto časti potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p.

12. Za bezpredmetné považuje odvolací súd odôvodnenie prvoinštančného rozsudku uvedené v bode 34., v ktorom napriek tomu, že nárok žalobkyne v celom rozsahu zamietol, polemizoval s otázkou dôvodnosti výšky ňou uplatneného nároku na náhradu škody, a to s poukazom na jej povinnosť podieľať sa na úhradách služieb spojených s užívaním bytu v C. G. M. XX, do ktorého žalobkyňa v dôsledku trestného konania žalovaného nemala prístup, a to bez toho, aby zo strany žalovaného bola vznesená námietka započítania konkrétneho nároku žalovaného vo vzťahu k žalobkyňi. Bez takéhoto úkonu žalovaného, resp. bez vznesenia vzájomného návrhu, boli takéto hodnotenia súdu prvej inštancie bezpredmetné. Nesprávnym je aj postup súdu prvej inštancie, ktorý vyhodnotil žalobkyňou uplatnenú výšku mesačného nájmu za prenajatý byt v sume 440,- eur za neodôvodnene vysokú, a to bez toho, aby takýto záver vyplýval z konkrétnych dôkazov označených žalovaným na preukázanie takéhoto tvrdenia.

13. Rozhodnutie o trovách konania sa zakladá na ust. § 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 2 C.s.p. Keďže odvolací súd menil čiastočne výrok rozsudku súdu prvej inštancie vo veci samej, bolo jeho povinnosťou rozhodnúť aj o trovách celého konania. S poukazom na výsledok konania vyvodil výsledný pomer úspechu žalobkyne v konaní vo výške 46,36 % (úspech žalobkyne 73,18 % - úspech žalovaného 26,82 %). V takomto pomere preto zaviazal žalovaného nahradiť žalobkyňi trovy konania. O výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie osobitným rozhodnutím.

14. Uvedené rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).